

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן המושך

כל הזכויות שמורות

שבת כ"י תשרי תשפ"ז			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
17:58	18:48	19:29	
17:56	18:46	19:26	ת"א
17:57	18:47	19:27	חיפה
17:58	18:48	19:28	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי

כל אימת ששני אנשים שרויים יחדיו בכבוד ובאמת נוגעים וחודרים הם איש בנשמת רעהו ומחנכים זה לזה מבלי משים

הגאון רבי עזרא חמוי זצ"ל מגדולי ארם צובא היה, דיין בעיר חלב. ובשבתות וימים טובים היה דורש ברכים ושפתותיו שושנים, **קסם על שפתיו**.

היו רבים נאספים לשמוע את דברותיו, כי היה משלב בהם סיפורים מרתקים הצופנים בחובם לקח טוב, משלים נפלאים מעשה חושב ואף מילתא דבדיחותא משמחת לב ופוקחת עינים.

לפיכך אהבו לשמוע את דבריו והאזינו ללקחו. הכל יודעים, שהבית היהודי הוא מסגרת מחנכת... אבל מעטים הם הנחונים בכורשר ההסברה, **בסבלנות הדרושה** ובמכלול הידע, כדי להעניק לילד את עושר המורשת.

לע"נ רחל (רשאל) אלבו
בת קלרה זאליהו

בכל אדם עמוס
הפוטנציאל להיות מיוחד
במינו.

הרב שמשון דפאל הירש זצ"ל נשא דברים באוזני בני קהילתו על ההכרח לחנך את הבנים והבנות **בדרך התורה**, והתבטא שיציאתו של ילד לתרבות רעה חמורה וכואבת מאיבוד ילד חס-ושלום. הראיה לכך, אמר, היא מסיפור מכירת יוסף. התורה מספרת שכאשר יעקב סבר כי "טרור טורף יוסף", מיאן להתנחם.

נשאלת אפוא השאלה, מדוע לא קם אף אחד מבניו וריכך את כאבו בכך שהיה אומר לו כי יוסף חי? אלא שאילו היו מגלים ליעקב מה עשו האחים, היה יעקב **מצטער שבעתים**: תחילה הצטער על אבדן בן אחד, ועכשיו היה מצטער על עשרה בנים שיצאו לתרבות רעה, וזה כאב גדול פי כמה וכמה.

לפני כשלושים שנה מספר הרה"ג **יוסף צבי שליט"א**, היה לי תלמיד בעל תשובה אשר עמד להינשא ובקשני לבוא ולסדר לו קידושין. השבתיו, כי אין אני מסדר קידושין, אולם לאחר שהפציר בי מאוד שכנעתי אותו כי נלך למרן **הגר" מועלם** זצ"ל והוא יסדר לו קידושין. נגשנו לבית הרב והרב הסכים בשמחה ובכך סגרנו את העניין, משהגיע ליל החופה הגיע הרב כמתוכנן לאולם **במושב אורה**. ומיד החל לעיין בכתובה בכדי להיערך לסידור הקידושין. לפתע ננער הרב מועלם, ופנה אלי ואמר, יש כאן בעיה, אינני יכול לערוך כאן קידושין ויצא מן האולם. לא הבנו מה קרה? לאחר מכן חקרתי את תלמידי זה והתברר כי אביו התחתן בצרפת, ולאחר מכן התגרש והתחתן עם אחותה של הגרושה והחתן אשר נולד מהם הינו **מפסולי חיתון**. וזו רק בבואה מעיניו הצופיות אשר השכיל בימי חייו להסתיר.

החיים אינם נמדדים לפי כמות הנשימות שנשמת, אלא לפי כמות המעשים שעשית בהם

סיפרה הרבנית **קניבס** זצ"ל "אשה אחת אם תנינו בן חודש סיפרה שהייתה אצלנו בצער גדול לפני שנה, שנשואה עשרים שנה ללא ילדים. יעצתי לה ללמוד כל יום **שתי הלכות של שמירת הלשון** וברוך ה' נפקדה ונולד לה בן.

אם נצליח לגרום לאחרים להתעלות, נזכה להתעלות בעצמינו

הדבר החשוב ביותר
הוא לא להפסיק
לשאול שאלות

נקודה למחשבה

האריה, מלך החיות, הזקין וחלה אנושות, לא היה עוד בכוחו לצאת ולטרוף. כבר שלושה ימים שהוא **לא אכל כלום**, והרעב החל להציק לו. הוא ניסה להשיג על דרך אחרת להשיג אוכל וחל החוצה, אל פתח המאורה. מרחוק הוא מבחין **באנטילופה** גדולה ובשרנית שמתקרבת. בשאגה גדולה מזמין האריה את האנטילופה לבקר אצלו במאורה. האנטילופה מתפתה לחיובו המלאכותי של האריה שביקש בנימוס: 'אולי תוכלי להריח את הפה שלי ולספר לי מה הריח שעולה ממנו, אני מרגיש ממש על הפנים!' האנטילופה מתקרבת, קצת בחשש, קצת בהיסוס, אבל כבר ממרחק של מטר היא יכולה להריח את הסרחון שעולה מפיו של המלך שלא אכל שלושה ימים. 'מסריח ביותר, אדוני המלך!' היא מכריזה בהחלטיות. דינה נגזר למוות באשמת חוצפה. והמלך היה גם שבע, וגם מרוצה ממשפט הצדק שעשה. אבל הוא עדיין הרגיש קצת רעב, וחיפש את ההזדמנות הבאה לעשות משפט צדק. **השועל** שעמד בצד והתבונן בביצוע גזר הדין של האנטילופה נקרא למאורה. גם הוא התבקש למסור חוות דעת על הריח. השועל שלא רצה ליפול במלכודת שבה נפלה האנטילופה, הסתיר את תחושת הגועל, וכששפתותיו נוטפות חנופה אמר: 'ריח גן עדן, אדוני המלך, הרבה זמן כבר לא הרחתי ריח כה נפלא!'. גם דינו נחרץ למוות באשמת חנופה. האריה שביקש לקנח בבשר רך וטעים, שאג לכיוונה של **נבשה צעירה** שרעתה לא הרחק משם, הוא ניסה להפיל אותה במלכודת שבה נפלו גדולים ממנה, וביקש את חוות דעתה על הריח. אבל הכבשה רק נעננה בראשה בהתנצלות: 'מצטער מאוד אדוני המלך, אבל האף שלי סתום, אני לא יכולה להריח!'

כשפורצת מריבה, בכיתה או בין אחים, או סתם כך בשכונה, בדרך כלל מהר מאוד **האווירה נעשית לוהטת**. לכל צד יש עדים ובעלי ברית, תומכים גלויים ותומכים נסתרים. כולם בוחשים בקדירה וכולם הופכים לצד במריבה. בסופו של דבר אף אחד לא יצא נקי. כולם מלאים באגרעות שליליות. **מחלוקת כמוה כאש** שורפת ואוכלת כל חלקה טובה. גם אנשים תמימים נסחפים אליה ונכווים. כי ממחלוקת וממריבה צריך לברוח כמו מאש, ובחכמה. כמו הכבשה. (העורך)

בסטאמבול היה איש אחד עשיר מופלג, והיה לו בן יחיד אחד מופלא, ופתאום נעשה סומא מעיניו. ובקשו מהרופאים שירפאו אותו, ואחרי כל התחבולות שעשו לא הועילו כלום, ונתייאשו מרפואות. בהיות **הבעש"ט** בקהילה קדושה סטאמבול, אמר לאיש שהוא ירפאנו רפואה שלימה. ומאוד שמח לדבריו, והכניסו לביתו בכבוד גדול. וכשראתה אשת הנגיד, ותבזהו בעיניה, כי לא הלך בבגדים חשובים מפני טלטול הדרך וימים. ותכעס על בעלה ותאמר: למה הבאת אותו אלי, הלא כל הרופאים **לא הועילו כלום**, ומה יועיל זה בשמות. ותדבר על שמות הקדושים.

ויחרה אף הבעש"ט על שלא האמינה בכוח פעולת שמות הקדושים, ויאמר היכן הוא הילד הסומא, הביאהו אלי וארפאהו, שיראה תיכף ומיד כדרך כל האדם. והיה באמרו נתפעם רוחה, כי הרוצה לשקר ירחיק עדותו. והוא אומר שבזו הרגע יראה, יכול להיות שיאמת דבריו. ומיד הביאו לו החולה. וילחוש באוזניו איזה דבר. ומיד צווה להביא גמרא לפניו, וציוה לו לקרות, **וקרא כדרך כל הארץ**. והיה שמחה גדולה באנשי הבית. ותכף ומיד העביר הרב ידו על עיניו, וחזר להיות עיוור כבראשונה, והיה בכיה גדולה בבית. וביקשו אותו בקידה ובהשתחויה, ורצו ליתן לו מעות סך עצום. והשיב הרב: את המרשעת שלגלגת משמות הקדושים, אסור לך ליהנות מהם. כי מתחילה לא רציתי לעשות לכבודי ח"ו, או בשביל מעות, רק בשביל קידוש ה' יתברך. הראיתך בעיניך גודל כוח קדושת השם, אבל את לא נהנית מהם. והלך מאיתם כך.

פעם סיפר חכם **ברוך בן חיים** זצ"ל, מהאריות שבחבורת פורת יוסף שבאותם ימים: אני זוכר כשלמדנו אצל הרב **יהודה צדקה**, אמר יום אחד, אתם יודעים אנו לומדים תורה והתורה נקנית רק בסתר ובהצנעה, בואו נלמד בהצנע באיזה בית כנסת. היינו עשרה תלמידים, בינינו היה חכם **בן ציון**, רבי **דוד שרביא**, ורבי **יהודה מועלם**, וכן רבי **עזרא עדס** ועוד.

הגענו לאיזה ביהכ"נ סגור. הרב אמר נפתח אותו ונילמד בו כל יום שעתיים בצנעה. נכנסו ולמדנו שם גמרא עירובין במשך שנה בעיון עמוק כפי שיטת הלימוד של רבי **עזרא עטיה** גמרא רש"י תוס' ומהרש"א בפלפול עמוק מבלי לדעת מה קורה בעולם.

המעלית של ההצלחה בשיפוצים אבל המדרגות – פתוחות לכולם...

מחנה בונה אושוויץ, פולין, **יום הכיפורים, תש"ד** בליל יום הכיפורים התאספנו כל היהודים מה"בלוק" לתפילת "כל נדרי". למחרת יצאנו בעל כורחנו לעבודה. לשאלת האחראי שלנו אם אכלתי השבת: "לא" (כשאת מנת הלהם שלי ביקשתי מהמחלק שישמור לי למוצאי יום הכיפורים).

גוי גם ומרשע זה, שכמובן לא הבין מה הן **אמונה וגבורת נפש יהודית**, הקשה בפני "אתה עוד מאמין וצם?" אכן כן, האמנו וצמנו ואת ההפסקות בעבודה ניצלנו להמשך תפילות היום הקדוש.

הולך לו ברחוב בחברון פתאום הוא רואה מחבל עם סכין שלופה רץ לעברו... הבחור מברך בכוונה ובקול גדול – "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו למות על קידוש השם" המחבל נבהל מהאיש המטורף,

וחזר בריצה לכוון ממנו הגיע, רואה זאת הבחור, נחרד, ומיד מתחיל לרוץ אחרי המחבל תוך שהוא מצביע על עצמו בהחלטיות ומשמיע **"הממממ"**!!!!

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחת גבוהה

אדם עמד בראש השנה, עטוי בגדי לבן, עטוף בטלית גדולה שכיסתה את כל פניו, במשך כל שעות התפילה לא **זז ממקומו**, התנועע בדבקות התפלל בכוונה, והזיז דמעות מעיניו. הוא הפעיר בריבונו של עולם, שיסלה, שימחל, שיכפר. הוא מבטיח להשתפר מכאן ולהבא, לעזוב את דרכיו המקולקלות ולדבוק בטוב בכל כוחו. וכן, יש לו גם בקשות. הוא רוצה שריבונו של עולם יסייע לו ויעזור לו לצאת ממצוקותיו. הוא נמצא בקשיים כלכליים כבדים. הוא זקוק נואשות לעזרה...

ובשמים... מה התרחש בבית דין של מעלה? עשתה תפילתו של האיש רושם רב. קח את האיש הזה נאמר למלאך התורן, האיש שעומד בפנית בית הכנסת עטוף בטליתו, ותעזור לו. תשקם אותו כלכלית....

יום כיפור יצא. האיש ניגב את דמעותיו, סגר את מחזורו, קיפל את טליתו. יצא את בית הכנסת, פשט את בגדיו הלבנים והתנפל ברעבתנות על צלחת האוכל... למחרת כבר הספיק לשכוח שאי פעם היה יום כיפור, כל דמיון בן האיש של אתמול לאיש של היום היה מקרי בהחלט. הוא חזר לסורו, לדרכיו המקולקלות, למעשים הרעים... ובשנה שלאחר מכן, ביום הכיפורים, אותו סיפור. האיש עטוף בטלית, מתחנן מבקש ומפציר. הוא מבקש עזרה בפרנסה... ובשמים פונים אל המלאך, זה ששלח בשנה הקודמת, ושואלים מדוע לא בוצעה המשימה שהוטלה ביום כיפור אשתקד. המלאך מסתכל על האיש הדומה בעצמו ברגעים אלו למלאך. "הנה הוא... שנה שלימה הפסתי את האיש הזה, הצדיק הטהור... לא מצאתי.. הוא לא היה..."

יום כיפור אמנם מאחרנו. ואנחנו. שהתחרטנו. ביקשנו סליחה. הפצרנו לרחמים. עלינו להשמר שלא נשוב לכיסלה.

שבת שלום וחזור לכל בית ישראל

שודד נכנס לבנק עם רובה צייד, ניגש לקופאית ודורש את כל הכסף. לאחר שאסף את הכסף פונה השודד ללקוח שעומד בתור ושואל אותו "ראית אותי שודד את הבנק?" "הלוקח עונה: "כן אדוני" בתגובה יורה בו השודד והורג אותו במקום. השודד פונה לזוג שעמד בתור ושואל אותם "האם ראיתם אותי שודד את הבנק?" עונה הבעל

"אני לא ראיתי, אבל אישתי כן ראתה"

אין לך דבר המשיב את הנפש, מטהר את הלב, מעמיק את המחשבה ומקרר לאבינו שבשמים **מסיפור מעשה**. צא וראה, הקדים הקב"ה מעשה וסיפור בראשית לכל המצוות שבתורה.

עלוני השבוע הצטרפו לרשימת התפוצה שלנו במייל! מייל לנרשמים חדשים בלבד

הירשמו עכשיו וקבלו ישירות לתיבת המייל שלכם: דברי חיוזוק, פרשת שבוע, והגות יהודית מממיקה.

הירשמו חיינם:

newalonim@gmail.com

הצטרפו לרשימת התפוצה

להתחבר לתורה כל שבוע מחדש!

החיים הם כמו גלידה אם לא מצלים אותם הם נמסים

למרות ההסתרה שעטה רבי **משה מנדל** זצ"ל על עצמו, גם ראינו אור. מידי פעם ראינו הבזקי אור, אורה של תורה. כאשר היה לומד בחברת בחורי ישיבה צעירים, הרגיש בחברתם **נדב במים**, חומת ההסתרה שבנה סביבו נסדקה מעט. אחד מנכדיו למד איתו תקופה ארוכה בצוותא מידי יום.

רבי משה מנדל היה קורא את דברי הגמרא, מסביר היטב את עומק פשט הסוגיה בבהירות ו**הבנה עצומה**. הנה כי כן, על אף שניסה להסתיר את עצמו גם מעיני נכדיו, היה לפעמים מגלה טפח, וניכרת היתה שליטתו המוחלטת ברחבי המסכת. מכאן למדו כמה טפחים הוא מסתיר עדיין.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רחב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לולויה, נעימה בת עזיזה, חנה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יוסף אברגיל, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איזה, יעקב בן שרה ברסקה, **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**